

Rune Hauges 100-millionerkontrakt

Metoderapport SKUP-prisen 2005:

Journalist: Robert Simsø

Tittel: Hauges 100-millionershonorar

Hvor og når publisert: I VG 21. juni 2005 + i en serie artikler gjennom flere måneder.

Redaksjon: VG

Adresse: Postboks 1185 Sentrum, 0107 Oslo

Kontaktpersoner: Robert Simsø, VG, tlf: 22 00 00 00 el. 41 53 03 16

Redegjørelse for arbeidet:

a) Når og hvordan kom arbeidet i gang, og hva var ideen som startet det hele?

17. juni 2005 ble det kjent at TV 2 og Telenor hadde kjøpt medierettighetene for norsk fotball de neste fire årene, for 1 milliard kroner - en voldsom økning fra den forrige avtalen i 2002 (300 millioner kroner). Rune Hauge og hans selskap Profile Media forhandlet også denne gangen på vegne av Norges Fotballforbund (NFF) og klubbenes interesseorganisasjon Norsk Toppfotball (NTF) med de ulike medieaktørene. I kjølvannet av saken dukket det opp spekulasjoner om hvor mye Hauge satt igjen med av potten på 1 milliard kroner. Det ble anslått i 30, 40 og maks 50 millioner kroner. Ideen til saken fikk jeg etter en magesfølelse av at Hauge nok trolig satt igjen med en større andel enn dette av en medieavtale som samtlige aktører i norsk fotball beskrev som helt fantastisk. Det lå også en ekstra motivasjon bak arbeidet at jeg visste at det vakte enorm oppsikt- og forargelse da Hauge satt igjen med 20 millioner kroner av den forrige medieavtalen i 2002. Da uttalte blant andre Rosenborg-direktør Nils Skutle - som er nestleder i Norsk Toppfotball - at "dette må aldri skje igjen. Så mye penger skal bare ikke fyke ut av norsk fotball".

En rekke samtaler med kilder resulterte i VGs oppslag 21. juni om at Rune Hauge håvet inn 100 millioner kroner på avtalen. Dette beløpet var totalt ukjent for de fleste klubbledere og sentrale personer i Norges Fotballforbund. Kun et fåtall kjente til den eksakte summen. Dette skyldes at avtalens utforming var svært komplisert. Toppklubbens ledere var ikke blitt orientert om hvordan avtalen var bygd opp, eller hvor mye Hauge kom til å stikke av med av milliarden. Flere av dem ringte både Norsk Toppfotball og meg 21. juni - den dagen det ble slått opp - for å sjekke om beløpet virkelig kunne stemme.

b) Hva var den sentrale problemstilling ved starten av prosjektet?

Kunne det være mulig at norsk fotball hadde gjort "tabben" fra 2002 igjen - og var det slik at Rune Hauge, velkjent for sin til tider omstridte forhandlingsteknikk, også hadde oppnådd drømmeavtalen?

c) Ble problemstillingen endret underveis. I så fall hvorfor og hvordan?

Etter at saken sto på trykk VG 21. juni, brakket det løs. Jeg fant ut at Hauge i utgangspunktet hadde bedt om et flatt honorar for avtalen, på mellom 5 og 7,5 prosent. Dette sa Norsk Toppfotball - som forhandlet frem avtalen - blankt nei til. Hadde de takket ja til dette, kunne norsk fotball spart mellom 25 og 50 millioner kroner i honorar.

Saken "delte" også fotball-Norge. Mens Start-styreformann Erik Soler og flere andre stemplet avtalen som forkastelig - og hevdet at Hauge her hadde hatt kattens lek med musen - sa andre klubbledere at Hauge fortjente 100 millioner for jobben. Dette uttrykte også både NFF og Norsk Toppfotball innledningsvis. Etter noen dager snudde de – før de tok kraftig selvkritikk. NFF og NTF begrunnet avtalens utforming med at de aldri hadde seg forestilt seg at beløpene ville kom opp i de summene, og dermed at honoraret ville nå disse høydene. NFF og NTF tok etter hvert selvkritikk på at det ikke ble satt et øvre tak i avtalen. NFF tok derimot ikke tok selvkritikk på at de ikke hadde lagt jobben ut på anbud – de har hele veien fastholdt at Hauge er den med størst kompetanse på området. For det har de fått hard kritikk av NFFs egen kontrollkomite, som etter VGs avsløringer ble koblet inn i saken.

Fra bare å handle om Hauges 100-millionershonorar fikk VG etter hvert dreid saken over på hvilke konsekvenser avtalen ville få. Enkelte hevdet at giganthonoraret skyldtes inkompetanse både i NFF og NTF. I tillegg ble Hauges angivelige metoder for å sikre seg selv mest mulig penger i alle sammenhenger igjen et tema. Lederen i Norsk Toppfotball, Olav Bokstas, tilbød seg også å gå av.

Senere kunne VG også fortelle at den massive kritikken mot NFF, etter enkeltes syn var forfeilet, all den tid det var NTF som forhandlet frem utformingen av avtalen med Rune Hauge. Men med bakgrunn i VGs avsløringer undersøkte NFFs kontrollkomite også saken. I en rapport av 23.10.05 får NFF og NTF kraftig kritikk, for 1) Ikke å ha skapt en konkurransesituasjon, med den konsekvens at Hauge og Profile Media havnet i en monopolsituasjon. 2) Å ha overlatt for mye kontroll og styring over forhandlingssituasjonen til Hauge. 3) At de ga Profile Media sterke signaler over lang tid om at de fikk oppdraget, noe som kan ha svekket muligheten til å inngå en gunstig avtale. 4) Ikke ha benyttet juridisk bistand til å vurdere eller kontrollere avtalen med Profile Media. 5) Å ikke ha brukt særlige ressurser på å ha kartlagt mediemarkedet og potensialet for en TV-avtale før Hauge ble engasjert.

3) Kort beskrivelse av organiseringen av arbeidet, metodebruk, kildebruk, problem underveis mv.

Jeg jobbet med saken fra morgenen mandag 20. juni. Bekreftelsen om beløpet, som utløste den første saken tirsdag 21. juni, kom like før midnatt 20. juni. Jeg jobbet alene med saken - også på dag 2 - og på dag 3 reiste jeg til Tenerife, for å møte Hauge. Mens jeg reiste var jeg også på telefonen og leverte hjem saker. Mens jeg var på Tenerife og intervjuet Hauge, fikk jeg også hjelp fra redaksjonen til å ta seg av de mange innspillene som kom inn.

7. Hvor mye arbeidstid og eventuell fritid er brukt på prosjektet?.

Fra mandag 20. juni til og med 25. juni gikk det med anslagsvis 100 timer. De to siste døgnene, på Tenerife og på reise til/fra Tenerife, sov jeg en time. På reise til og fra skrev jeg sakene – på Tenerife var jeg sammen med Hauge og lagde totalt fem sider, før jeg dro hjem grytidlig fredag morgen. Arbeidet resulterte også i flere oppfølgingssaker gjennom sommeren og høsten, blant annet at Hauge tjente 50 nye millioner på å selge svensk ishockey like etter den omstridte fotballedtalen i Norge – og hvordan svenskene også hyret ham for å selge svensk fotball.

8. Spesielle erfaringer du vil nevne.

I denne saken tilbød jeg ofte, på mitt initiativ, kilder om å lese gjennom deler av artikkelen og godkjenne sitater. Dette førte til det jeg vil betegne som et særdeles nyttig tillitsforhold, uten at det på noen som helst måte gikk utover integriteten, snarere tvert imot. På trykk havnet også bare de åpne kildene. I ettertid følte det som en styrke ved dekningen at ikke de mange som ønsket å bidra til den med krav om anonymitet, ble sluppet til.

Oslo 10. januar 2006,

Robert Simsø